

چند روایت از دلایل فوران خشم مردم پس از گرانی بنزین

درد «نداری» در خیابان‌های «اسلامشهر» جریان دارد

نسرین هزاره مقدم

«اسلامشهر» شهری کارگری در جنوب غربی پایتخت، خوب نفس نمی‌کشد. با هر دم و با زدم، تمام تنش به ناله می‌افتد. اسلامشهر انگار خودش کارگری ست که در این بعدازظهر دود گرفته‌دی ماه، با لباس‌های چربی گرفته و با دست‌آنها آغشته به دوده و سیاهی، در ظاهر و باطن بسیار خسته است.

گوش مسئولان برسانند اما اوضاع جور دیگری پیش رفت. با این حال این مردم خواستند فقط بگویند «نان در سفره ندریم»، همین.

هنوز آثاری از آن روزها بر در و دیوارهای شهر مانده است؛ از فروشگاه زنجیره‌ای که انگار شخم خورده و به یغمارفته تا ساختمان‌های تخریب شده بانک‌ها. اما این مردم، این کارگران نجیب و خسته اسلامشهر از این تخریب‌ها مبرا هستند. آنها هنوز هم معتزضند که چرانان در سفره ندارند.

پای صحبت آدم‌ها از گروه‌ها و شغل‌های مختلف می‌نشینیم؛ آدم‌هایی که در عین «هم‌سرنوشتی»، دردها را با صدای خودشان بیان می‌کنند. راننده تاکسی‌ای که روزی ۱۸ ساعت کار می‌کند اما هنوز خرجش از برچش ماهی دو میلیون تومان بیشتر است، میوه‌فروشی دوره‌گرد که به علت کاهش قدرت خرید مردم، فروشش ۴۰ درصد کم شده و راننده‌ای که با طعنه‌ای تلخ می‌گوید: «زور نالیست هستتید؟ نوشتن دردهای مردم چه فایده‌ای دارد؟! مثل این است که به کسی که سرطان همه تنش را گرفته، قرص جوشان بدهید!» اما همه این مردم بدون استثنا، یک حرف مشترک دارند: «ما اعتراض کردیم، هنوز هم اعتراض داریم؛ اما نه اغتشاش کردیم و نه بانک آتش زدیم».

نفر اول - نخستین روایت از آن یک معلم است که چنین می‌گوید: «حوالی ساعات نه صبح ۲۵ آبان ماه، مردم خودروهایشان را دور میدان نماز زدند کنار و توقف کردند. کامیون‌ها و ترابرها هم بودند که وسط خیابان ایستادند. کمربندی‌ها بند آمد. آن روز خیابان‌ها بسته شد و دانش‌آموزان را در مدرسه نگاه داشتند تا والدین

بیایند. مدیر مدرسه ما تا ۱۱ شب در مدرسه ماند. دانشجویان دانشگاه آزاد هم از دانشگاه ریختند بیرون. همه اعتراض داشتند که چرا بی مقدمه بنزین را ۲۰ درصد گران کرده‌اند. تا غروب اعتراض آرام مردم ادامه داشت اما غروب فضا خشن شد و بانک‌ها آتش گرفت؛ بانک کشاورزی، رسالت و... بعد در بهای فروشگاه را شکستند و مردم ریختند داخل. خیلی‌ها برنج و روغن و چای بردند. هر کس چیزی که نیاز داشت را برداشت. بومی‌های اینجا معمولاً همه یکدیگر را می‌شناسند. آنهایی که بانک‌ها را آتش زدند از مردم محلی نبودند. مردم فقط آرام اعتراض کردند. حتی در بهای فروشگاه را آذمی‌هایی با صورت‌های پوشیده شکستند اما بعد، مردم از فرط نداری ریختند و مایحتاجشان را برداشتند. روزهای بعد، فضا امنیتی شد. مردم نتوانستند اعتراض کنند. کاش می‌گذاشتند مردم اعتراض کنند. کاش با آنهایی که شب اول بانک‌ها را آتش زدند برخورد می‌کردند».

نفر دوم - یک راننده تاکسی در تشریح روزهای ناآرام اسلامشهر می‌گوید: «من هم اعتراض داشتم اما دارم. نباید اعتراض داشته باشم؟! یک راننده تاکسی مستاجر و بی‌خانه هستم با دو دانشجوی دانشگاه آزاد در منزل. هزار تا بدبختی دارم اما یک دلخوشی ندارم! من روزی ۱۵ لیتر بنزین می‌زنم تا بتوانم کار کنم. سهمیه ما ماهی ۲۵۰ لیتر است، یعنی ماهی بیشتر از ۲۰۰ لیتر باید آزاد بزنیم. گاهی از بازار سیاه و ماشین‌های شخصی، بنزین را الیتری ۲۵۰۰ می‌خریم و گاهی هم الیتری ۳ هزار تومان بنزین آزاد می‌زنیم. باورتان می‌شود که من از دو نصفه شب تا فردا ده شب کار می‌کنم اما هنوز ماهی دو

آنهایی که در خیابان آرام اعتراض کردند، مردم اسلامشهر بودند. همین مردم از زور نداری، از فروشگاه، برنج و چای و روغن بردند. مردم عادی فقط اعتراض داشتند چون گرسنه‌اند

میلیون تومان کسری دارم؟! قبلاً دیسک و صفحه ۱۸۰ هزار تومان بود، الان شده یک میلیون و ۲۰۰ هزار تومان. فاکتورش را دارم! تا کسیرانی هم خدماتی به ما نمی‌دهد. فقط برایمان مانع می‌ترشد و سنگ‌اندازی می‌کند. ما راننده‌های تاکسی هزار جور خرج داریم. بیمه می‌پردازیم، لاستیک باید عوض کنیم، لاستیک را عوض می‌کنیم، دیسک و صفحه کلاچ را باید تعمیر کنیم. مادر این چندسال گذشته از همه خرج‌های زندگی‌مان زده‌ایم. می‌دانید تنها مسافرتی که در این یک سال اخیر رفتم، چطور بود؟ خانم را صبح بردم قم، بعدازظهر خود برگشتم سر ایستگاه که کار کنم،

همین. کاش یک فرصتی برای اعتراض به ما می‌دادند. مطمئناً از کل جمعیت اسلامشهر، بیشتر مردم به این اوضاع سخت اقتصادی اعتراض دارند. آن روزها هم خراب کاری‌ها کار مردم نبود. آخر کسی برای اعتراض با پتک و دبه بنزین به خیابان می‌آید؟! برای ما هم سوال است که اینها کی بودند؟! آنهایی که در خیابان آرام اعتراض کردند، مردم اسلامشهر بودند. همین مردم از زور نداری، از فروشگاه، برنج و چای و روغن بردند. مردم عادی فقط اعتراض داشتند چون گرسنه‌اند».

نفر سوم - سومین روای اتفاقات آن روزها یک میوه‌فروش سیسار است که چنین می‌گوید: «باورتان می‌شود امسال اولین سالی بود که شب پیدا، انار و هندوانه نفروختیم و بارمان روی دست‌مان ماند؟ سال قبل در شب پیدا، از هزار کیلو انار و هندوانه، نهایت ۲۰۰ کیلو می‌ماند ولی امسال ۶۰۰ کیلو ماند! من وانست دارم. از میدان تره‌بار اسلامشهر، میوه می‌آورم و در خیابان‌ها می‌فروشم. از دو ماه پیش، فروشم به نصف رسیده. حرف‌هایی که در مورد گران نشدن اجناس می‌زنند، حقیقت نداشت. میوه و سبزیجات بعد از گرانی بنزین، حداقل ۳۰ درصد قیمت‌شان بالا رفته. موز هفته پیش کیلویی ۱۲ هزار تومان بود، این هفته شده ۱۵ هزار تومان. به ما ۱۲۰ لیتر بنزین سه‌ماهه می‌دهند که فقط ۱۵ روز ما را کفای می‌کند. بقیه را ناچارم بنزین آزاد بزنم. کار را که نمی‌توانم تعطیل کنم چون بنزین ندارم! من اعتراض دارم به گرانی بنزین، اما اهل سوزاندن و آتش‌زدن نیستیم. هیچ کدام از مردم اهل این کارها نیستند. مردم می‌گویند اوضاع خوب نیست، برایمان کاری بکنید و حرف دیگری نزنند».

نفر چهارم - روایت چهارم از آن یک زن با شغل کارگر خدماتی است. وی چنین تعریف می‌کند: «ساکن مسکن مهر اسلامشهر هستم. خدا را شکر توانستیم با قرض و قوله، یک واحد مسکن مهر بخریم. خیلی خوب نیست اما از اجاره خانه دادن بهتر است. روزی ۸ ساعت کار خدماتی می‌کنم اما زندگی‌ام نمی‌گذرد. با گرانی بنزین،

بالای ۷۰ درصد جمعیت اسلامشهر ۸۰۰ هزار نفری، خانواده‌های کارگری و مزدبگیر هستند. باقی هم کسبه خرده‌پا، رانندگان تاکسی یا وانت‌بار، تقریباً بیشتر مردم اینجادر درد مشترکی به نام «نداری» با هم شریک هستند

همه چیز گران شده، از میوه و خوراکی بگیر تا طلا و سکه. هفته پیش عروسی دخترم بود. ما کارگر هادیگر نمی‌توانیم یک انگشتر کوچک طلا به پچه‌هایمان سر سفره عقد کادو بدهیم. آخرین چه وضعیتی است؟ با دو میلیون تومان حقوق، چطور زندگی کنیم؟ راستش ما هم به گرانی بنزین اعتراض داریم. مردمی که به خیابان آمدند هم مثل خود ما بودند؛ همسایه‌ها، فامیل‌ها، خود ما و دوروبری‌هایمان. همه اعتراض داشتند و هنوز هم دارند. چرخ زندگی هیچ‌کس با این حقوق هانمی‌گردد».

نفر پنجم - آخرین کسی که پای صحبت‌هایش می‌نشینم، یک راننده آژانس است که می‌گوید: «این حرف‌ها چه فایده‌ای دارد؟ در دلد مارا که بنویسید، یعنی اوضاع عوض می‌شود؟ شما زور نالیست‌ها دنبال کاسبی خودتان هستید و ما مردم را فقط سوژه می‌بینید! من حرف تازه‌ای ندارم. روزگار مان سخت است دیگر. به همین سختی‌ها اعتراض داشتیم. من پچه باغ‌فیض اسلامشهر هستم. همه پچه‌های باغ‌فیض را دانه به دانه می‌شناسم. آنهایی که بانک‌ها را آتش زدند، از مردم نبودند. حالا کی بویسید، خدا می‌داند! آنها را یک بار هم در عرم ندیده بودم! اما با مردم خوب تان نشد. نباید تر و خشک را با هم می‌سوزانند. مردم آمده بودند بگویند دیگر نمی‌توانیم، نمی‌توانیم با این گرانی زندگی کنیم؛ دیگر نمی‌توانیم».

اینجا نمونه‌ای از دردهای مردمی ست که هر روز از گوشه و کنار زندگی می‌زند تا بتواند روز را به روز بعد و هفته را به هفته دیگر بگذراند؛ مردمی که همه در دهانشان و تارک خانه چشم‌ها، در لزش صدا و نوع غمگین راه رفتن، هویدا است. این مردم فقط خواست‌اند صدایشان را به گوش مسئولان برسانند، صدای اعتراض‌شان را؛ مردمی که از بس نتوانسته‌اند حرف بزنند، حالا ترومای اعتراض دارند. آخرین حرف راننده تاکسی جالب است: «به فرض که ما بخواهیم به شرایط اقتصادی اعتراض کنیم، چه باید بکنیم، کجا برویم و چطور اعتراض کنیم».

کار آفرینی اتفاق مطلوبی رخ نداده و فرصت تجربه کردن را فراهم نکرده‌ایم، از این رو امیدواریم با مجموعه اقدامات صورت گرفته در زمینه راه‌اندازی کافه‌های کار آفرینی، بنیادهای ملی کار آفرینی و آموزش‌ها در دوران پیش از مدرسه بتوانیم به توسعه فعالیت‌های کار آفرینی و شکوفایی استارت‌آپ‌ها کمک کنیم.

به گفته منصور، مکانیسمی که در حال حاضر وزارت کار در دستور کار دارد متمرکز بر سه حوزه اجرای طرح کارورزی فارغ‌التحصیلان دانشگاهی، ایجاد اکوسیستم کار آفرینی تخصصی و شناسایی استعدادها در دوران ماقبل مدرسه است.

طرح کارورزی از سر گله‌مندی نظام آموزش رسمی اجرا شد

منصور تصریح کرد: به دلیل گله‌مندی که از نظام آموزش رسمی داشتیم اموری مثل کارورزی را پیشنهاد کردیم. کارورزی بیش از آنکه یادگیری یک مهارت باشد تمرین عملی تجربه کار آفرینی است و در این راستا کار دیگری که آغاز کردیم شروع کار آفرینی از دوره ماقبل مدرسه است تا خلاقیت از آن دوره منتقل و تجربه شود.

را جریان و بر پلت‌فرم‌ها و اکوسیستم‌ها در رشته‌های مختلف تمرکز کنیم به ایجاد بنیادهای ملی کار آفرینی روی آوردیم که آخرین بنیاد، بنیاد ملی هوش مصنوعی، بلاچین و اینترنت اشیا بود و کوشش کردیم که در حوزه‌های مختلف اکوسیستم کار آفرینی را فراهم کنیم و توسعه بدهیم.

معاون توسعه کار آفرینی و اشتغال وزیر کار گفت: اینکه دست استارت‌آپ‌ها را یک به یک بگیریم خوب است ولی معتقدیم در حوزه آموزش و توسعه کار آفرینی باید محوریت کار را به دست بخش خصوصی سپرد و از ظرفیت بخش خصوصی استفاده کرد.

منصوری از فعالیت ۱۶۰۰ شرکت دانش‌بنیان در کشور خبر داد و گفت: درآمدی

معاون وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی، در آمد حاصل از فروش شرکت‌های دانش‌بنیان در ایران را بیش از ۱۰ هزار میلیارد تومان ذکر کرد و گفت: نظام اجرایی و حکمرانی کشور وارد دوره کار آفرینی نشده و قواعد و قوانین کار آفرینی ما متعلق به ۶۰ تا ۶۰ سال قبل است.

به گزارش ایسنا، عیسی منصور در حاشیه سومین کنفرانس ملی کار آفرینی اظهار کرد: نظام اجرایی و حکمرانی کشور وارد موج کار آفرینی نشده و به رغم آنکه کار آفرینی سخن می‌گوییم، در حوزه سیاست‌گذاری وارد دوره کار آفرینی نشده‌ایم و بسیاری از قواعد و قوانین ما در این حوزه متعلق به ۵۰ تا ۶۰ سال قبل است.

وی افزود: برای آنکه محوریت نظام حکمرانی

اخبار کارگری

کارگران پروژه ساخت باند دوم توره به برورد: **امسال هنوز حقوقی نگرفته‌ایم**

جمعی از کارگران پروژه ساخت باند دوم توره به برورد که در ۷ ماه گذشته حقوقی دریافت نکرده‌اند، در نامه‌ای خطاب به رئیس بنیاد مستضعفان، خواستار رسیدگی به وضعیت خود شدند. به گزارش ایلنا، در نامه این کارگران خطاب به پرویز آمده است: با توجه به اشتغال دست کم ۴۰ کارگر در این پروژه عمرانی، خواستار اقدام فوری برای رفع مشکلات موجود هستیم. نویسندگان این نامه با یادآوری مشکلاتی که باعث شده این پروژه عمرانی به پنهان‌سازی مالی توان پرداخت به موقع حقوق کارگران را نداشته باشد، آورده‌اند: چندین سال برای پیمانکار پروژه از ز بر مجموعه‌های بنیاد مستضعفان کار می‌کنیم ولی متأسفانه با این اوضاع بد اقتصادی تورم گرانی در جامعه، کارفرما حاضر به پرداخت مطالبات مزدی و حقوقی ما کارگران نیست و همین امر باعث نارضایتی کارگران و خانواده‌های آنان شده است. کارگران در بخش دیگری از نامه نوشته‌اند: کلیه کارگران شاسفل در پروژه کارگاه پروژه راهسازی توره به برورد، به مدت ۷ ماه حقوق مربوط به سال ۹۸ و معوقات مزدی سال ۹۷ و همچنین سنوات و طلب مرخصی از سال ۹۴ تا هم‌اکنون را دریافت نکرده‌اند. کارفرمای شرکت پیمانکار نیز از ابتدای دی ماه کارگاه را تعطیل کرده و ورود کارگران به آن ممنعت می‌کند.

امتناع کارگران شهر داری میروان از جمع‌آوری زباله‌ها

کارگران شهرداری میروان در اعتراض به هشت ماه حقوق نگرفتن، زباله‌ها را جمع نکردند. به گزارش ایلنا، وضعیت سطل‌های زباله در میروان مناسب نیست. کارگران شهرداری میروان در اعتراض به عدم دریافت دستمزد در هشت ماه گذشته، دست از کار کشیده‌اند و سطل‌های زباله خالی نشده است. این کارگران که بارها به مقامات ذریع برت مراجعه کرده‌اند، می‌گویند: هر چه اعتراض کردیم به جایی نرسیده‌ایم. الان هشت ماه است که دستمزد نگرفته‌ایم. وضع ما از کولبران بدتر است. آنها یک باره می‌روند، ما محکومیم به مرگ تدریجی! این کارگران از مقامات شهری می‌خواهند به داد آنها برسند: دیگر حتی نان خالی هم در سفره ندریم.

وجود ۲۰۰ مرکز تجاری پرخطر در تهران

معاون روابط کار وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی گفت: امروز بیش از یک سوم حوادث ناشی از کار در حوزه ساخت و ساز رخ می‌دهد و ۱۷ درصد از این حوادث منجر به فوت می‌شود. به گزارش ایسنا، حاتم شاکرمی با بیان اینکه متأسفانه در برخی از موارد در زمان ساخت و ساز از پیمانکاران ناکارآمد استفاده می‌شود و مسأله تاسف‌بارترین است که همین پیمانکاران کار خود را به پیمانکاران دیگر و بعضاً کارگران می‌سپارند، تصریح کرد: ناظران ساختمان باید ایمنی لازم در زمان ساخت و ساز را ایجاد کنند. وی گفت: امروز بازار تهران یکی از محل‌های پرریسک و مخاطره‌آمیز در تهران است زیرا هر روز حدود یک میلیون نفر در بازار تهران حضور دارند و کالاها به صورت نایمن انباشته شده که اگر حادثه‌ای در بازار تهران رخ دهد نباید انتظار داشته باشیم آتش‌نشان‌ها کاری انجام دهند. شاکرمی ادامه داد: در خیابان منوچهری و بازار تهران بسیاری از منازل مسکونی به واحدهای صنعتی تبدیل شده و شهرداری باید نسبت به ایمن‌سازی بازار تهران و تعطیل کردن واحدهای مسکونی که به مراکز تولید تبدیل شده است، اقدام کند.

شاکرمی گفت: امروز بیش از ۲۰۰ مرکز تجاری پرخطر در تهران وجود دارد و ما به عنوان وزارت کار خواستار تعطیلی ۴۰ واحد تجاری نایمن شدیم.

خبر

معاون اشتغال و زیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی:

قوانین کار آفرینی ما متعلق به ۵۰ سال قبل است

معاون وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی، در آمد حاصل از فروش شرکت‌های دانش‌بنیان در ایران را بیش از ۱۰ هزار میلیارد تومان ذکر کرد و گفت: نظام اجرایی و حکمرانی کشور وارد دوره کار آفرینی نشده و قواعد و قوانین کار آفرینی ما متعلق به ۶۰ تا ۶۰ سال قبل است.

معاون توسعه کار آفرینی و اشتغال وزیر کار گفت: اینکه دست استارت‌آپ‌ها را یک به یک بگیریم خوب است ولی معتقدیم در حوزه آموزش و توسعه کار آفرینی باید محوریت کار را به دست بخش خصوصی سپرد و از ظرفیت بخش خصوصی استفاده کرد.

منصوری از فعالیت ۱۶۰۰ شرکت دانش‌بنیان در کشور خبر داد و گفت: درآمدی